

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

KỶ 40

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 07/07/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Chư vị pháp sư, chư vị đồng học, xin chào mọi người. Hôm nay có 25 câu hỏi, chúng ta cứ theo thứ tự mà giải đáp. Phần đầu tiên là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, có 5 vấn đề.

Hỏi: Câu thứ nhất, họ hỏi là: Đệ tử thường có chúng sanh trong tam ác đạo thỉnh cầu siêu độ, họ có một số thì tự báo họ tên, còn thỉnh cầu con tụng kinh Địa Tạng hoặc kinh Vô Lượng Thọ để hồi hướng. Sau khi họ nhận được lợi ích thì con có cảm ứng, biết họ có người đi đến cõi trời, có người đi đến thế giới Cực Lạc. Không biết việc này có chính xác, có đáng tin không?

Đáp: Đây là những chúng sanh có duyên với bạn, những chúng sanh này đã đến cầu bạn siêu độ, bạn phải thật chân thành làm cho họ. Khi tụng kinh thì không được có tạp niệm, giống như công phu niệm Phật, không nghi hoặc, không xen tạp, nghiêm túc niệm vì họ, hồi hướng cho họ, những chúng sanh này sẽ có thể có được lợi ích, lợi ích lớn hay nhỏ thì còn liên quan đến thiện căn phước đức mà chính họ đã tu trong đời quá khứ. Họ có thiện căn sâu dày thì thật sự có việc sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, tuy nhiên việc này rất ít. Đại đa số đều có thể nâng cao cảnh giới của chính mình lên một, hai cấp, ví dụ như ngạ quỷ có thể nâng một cấp là cõi súc sanh, nâng lên hai cấp là đến cõi người. Có tình hình như vậy, phải nghiêm túc làm cho họ.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, khi tụng kinh niệm Phật, không tự chủ được mà sanh khởi ác niệm, không cách gì tự khống chế, cảm thấy rất khổ sở. Phải nên làm như thế nào?

Đáp: Đây là tập khí nghiệp chướng hiện tiền, đây là một loại, có một loại khác là do oan thân trái chủ đến chướng ngại bạn, cho nên tình hình này có hai loại tình trạng. Nếu gặp phải tình hình này, khi tụng kinh niệm Phật, nếu ý niệm bất thiện quá nhiều, quá tạp thì bạn có thể tạm ngừng tụng kinh niệm Phật. Bạn đi lạy Phật, lạy 100 lạy, 200 lạy, tâm sẽ an tịnh trở lại, hãy dùng phương pháp lạy Phật.

Hỏi: Câu thứ ba, họ hỏi: Đệ tử mới học Phật, làm nghề làm tóc. Họ có hai vấn đề, thứ nhất, muốn phát tâm lưu thông kinh điển, đĩa giảng kinh và pháp bảo ở lối vào tiệm làm tóc. Xin hỏi như vậy có như pháp không?

Đáp: Có thể, bất kỳ ngành nghề nào cũng có thể giới thiệu Phật pháp cho khách hàng, giới thiệu cho chúng sanh có duyên, đều là việc tốt. Có duyên chính là họ hoan hỉ tiếp nhận, đó chính là chúng sanh có duyên.

Hỏi: Họ hỏi có một số khách hàng không tin Phật, con đem cuốn Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Du Ký giới thiệu cho từng người một, cũng có người thật sự có được lợi ích mà phát tâm niệm Phật học Phật. Nhưng có đồng tu nói sách đó là nguy thuyết, lưu thông sẽ tạo nghiệp. Xin lão pháp sư khai thị.

Đáp: Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Du Ký đúng thật là có vấn đề, chúng ta giới thiệu cho người khác học Phật thì phải giới thiệu chánh pháp, đây là tốt nhất. Đối với những sách này tốt nhất là không giới thiệu, không để những thứ này ở quầy lưu thông sách của mình. Nếu giới thiệu thế giới Tây Phương Cực Lạc, những cuốn sách nhỏ giới thiệu về Tây Phương Cực Lạc thế giới cũng rất nhiều. Hiện nay trong xã hội này, thông thường nói giáo dục nhân quả quan trọng hơn bất cứ điều gì, như Liễu Phàm Tứ Huấn, gần đây các bạn xem thấy Du Tịnh Ý Công Ngộ Táo Thần Ký, là những sách vô cùng tốt, có thể giới thiệu những sách này cho mọi người xem, nhất định có lợi ích. Nếu về Phật pháp thì Nhận thức Phật Giáo mà trước đây chúng tôi đã giảng, cuốn sách nhỏ này hình như lưu thông rất rộng, đối với người chưa học Phật thì vô cùng thích hợp.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, họ hỏi: Đối diện với hiện tượng xã hội hỗn loạn trên thế giới, có một số thanh niên có học vị cao phát tâm theo công tác hoằng pháp lợi sanh, nhưng gặp người khuyên bảo trước hết nên làm việc kiếm tiền cúng dường cho cha mẹ để báo ân. Xin hỏi nên lựa chọn như thế nào?

Đáp: Cúng dường cho cha mẹ là việc lớn đầu tiên của đời người, cho dù bạn phát tâm làm công tác hoằng pháp lợi sanh, cũng phải có thể chăm sóc đến đời sống của cha mẹ bạn. Nếu gia đình giàu có, bạn đi theo công việc này, không cần phải kiếm tiền nuôi gia đình, vậy có thể được. Nếu đời sống của cha mẹ trông chờ vào bạn, thì bạn phải chăm sóc họ, nếu bạn không chăm sóc họ, vậy thì sai rồi, điều này không thể không biết.

Hỏi: Câu hỏi thứ 5, họ hỏi: Hiện nay kinh tế trên khắp thế giới không tốt, đời sống nhân dân càng ngày càng khổ. Làm sao để giúp đỡ họ sớm ngày thoát khỏi cảnh khổ, không để vì vấn đề kinh tế mà dẫn đến vấn đề xã hội như ly hôn chẳng hạn?

Đáp: Sự việc này, hiện nay mỗi nơi trên toàn thế giới đều có, đúng thật như bạn đã nói, càng ngày càng khó khăn. Nguyên nhân là gì? Nguyên nhân là hết thầy chúng sanh tạo tác ác nghiệp không thể hồi đầu, nếu như có thể hồi đầu thì được rồi. Càng không tốt thì tâm lý phạm tội của người ta càng dễ tạo tác ác nghiệp. Cho nên bên trong có tập khí xấu ác, chủng tử xấu ác, bên ngoài có ác duyên đến chiêu cảm, đây là Phật pháp nói rõ cho chúng ta vì sao thế giới lại động loạn như vậy? Bạn phải tỉ mỉ mà tư duy, nguyên nhân của nó chính là con người thế hệ này của chúng ta đã lơ là đi giáo huấn của Thánh Hiền rồi. Cho nên, từ nhỏ đã dạy con trẻ cạnh tranh, cạnh tranh nâng lên chính là đấu tranh, xã hội này làm sao có thể thái bình? Ý niệm cạnh tranh này nhất định là tự tư tự lợi, nhất định là tổn người lợi mình. Nếu mỗi người đều chất chứa ý niệm tổn người lợi mình, không biết tổn người lợi mình là tội ác, là sai lầm, thì xã hội này, thế giới này sẽ không cứu được.

Rất nhiều tôn giáo trên thế gian đều nói đến ngày tận thế, mà điềm báo đầu tiên của ngày tận thế, chúng ta nói điềm báo trước, chính là sự việc này. Con người không có thiện niệm, đầy rẫy tham sân si mạn, đây là điềm báo trước của ngày tận thế. Làm sao giúp người giác ngộ? Buông xuống tham dục, buông xuống danh vọng lợi dưỡng, không những chính mình được độ, mà thế giới này cũng sẽ được cứu. Cho nên, chúng ta phải bắt đầu từ bản thân mình, ngày nay chúng ta học tập Đệ Tử Quy, y theo Đệ Tử Quy, y theo Thập Thiện Nghiệp Đạo mà làm, chính là tự độ độ người, tự lợi lợi người.

Đời sống kinh tế, điều này nhất định phải biết là nghiệp nhân quả báo, trên kinh Phật từng có người thỉnh giáo Thích-ca Mâu-ni Phật, vì sao con người lại đến thế gian này? Sống ở thế gian này có ý nghĩa gì? Phật trả lời một câu, “*Nhân sanh thù nghiệp*”. Vì sao bạn đến thế gian này? Vì sao ở thế gian này có người hưởng phước, có người chịu khổ? Đây là do nghiệp lực làm chủ, nghiệp lực chính là những gì tạo tác trong đời quá khứ. Có dẫn nghiệp, có mẫn nghiệp, dẫn là dẫn dắt bạn đến cõi này để đầu thai, mọi người chúng ta đời này đều có được thân người, tức là dẫn nghiệp tương đồng, đều dẫn dắt bạn đến cõi này đầu thai; tình trạng đời sống mỗi người chẳng như nhau, đây là mẫn nghiệp không tương đồng, mẫn của viên mẫn, mẫn nghiệp không tương đồng. Mẫn nghiệp chính là nghiệp thiện ác, trong đời quá

khứ bạn tạo là nhân thiện thì đời này bạn đến hưởng phước. Thù là thù báo, bạn tu phước thì nhất định được phước báo, hưởng phước, quá khứ bạn tạo nghiệp bất thiện thì đời này của bạn nhất định phải chịu khổ. Cho nên, cát hung họa phước đều là chính mình tạo, chân thật là tự làm tự chịu, nhất định không thể trách người khác, trách người khác thì tội của chúng ta sẽ rất nặng.

Những điều này ngay cả người ngoại quốc hiện nay cũng hiểu được, cũng nói bất kỳ người nào trên thế giới này, những gì họ gặp ở đời này, nhất định không có việc nào là tự dung cả, chính là không có nghiệp nhân của đời quá khứ, không phải tự dung có; hay nói cách khác, giống như những gì người Trung Quốc nói “*một miếng ăn một hóp nước không gì không định trước*”, có liên quan đến nghiệp nhân đã tạo trong đời quá khứ, những gì đời này chúng ta đã tạo, lại có liên quan mật thiết đến đời sau. Nếu con người biết đạo lý này, hiểu rõ chân tướng sự thật này, thì khởi tâm động niệm, lời nói việc làm nhất định sẽ rất cẩn thận, nhất định không tạo ác nghiệp.

Nói đến vấn đề kinh tế giàu có này, Phật đã nói rất hay, những thứ người thế gian cầu, cầu tiền tài, cầu thông minh trí tuệ, cầu khoẻ mạnh sống lâu, Phật nói ba thứ này là quả báo. Quả thì có nhân, bạn tu nhân thì bạn mới có thể được quả. Tiền tài của bạn từ đâu đến? Tiền tài là trong đời quá khứ thích bố thí tài, đời này của bạn được giàu sang; bạn thích bố thí pháp, bạn sẽ được thông minh trí tuệ; bạn thích bố thí vô úy, bạn sẽ được khoẻ mạnh sống lâu. Vô úy là dạy người khác thoát khỏi sợ hãi, đạt được an ổn, loại này gọi là vô úy. Cho nên, thuận tiện nhất trong bố thí vô úy chính là không ăn thịt chúng sanh, đối với hết thảy chúng sanh, ta thí vô úy cho họ, không khiến họ vì ta mà cảm thấy sợ hãi nữa, đây chính là bố thí vô úy.

Trong bố thí, bất luận là bố thí tài, bố thí pháp, hoan hỷ mà bố thí, thì quả báo tương lai bạn có được sẽ rất dễ dàng, rất dễ được phát tài. Nếu bố thí quá miến cưỡng, sau khi bố thí rồi còn hối hận, vậy thì tương lai khi bạn giàu có thì sẽ rất khổ sở; tiền của mà bạn kiếm được, có được, rất gian khổ. Cho nên nói, khi bạn bố thí mà gian nan thì khi bạn có được cũng rất gian nan, khi bạn bố thí rất dễ dàng thì đạt được cũng rất dễ dàng, chính là đạo lý này. Trên kinh điển Phật nói rất rõ ràng, chúng ta thật sự hiểu rõ, thật sự y giáo phụng hành, không những đời sau có quả báo tốt, mà ở ngay trong đời này cũng có thể thay đổi đời sống vật chất và tinh thần của chúng ta, ngay trong đời này cũng có thể thay đổi. Phật nói những gì bạn có được ngay

trong đời này chính là hoa báo, đời sau có được chính là quả báo, hoa báo tốt thì quả báo nhất định tốt, nhất định thù thắng, đạo lý này bạn phải hiểu.

Phía dưới là câu hỏi của đồng học trên internet, vấn đề hơi nhiều một chút.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, xin hỏi người tại gia liệu có thể sử dụng di vật của người xuất gia không? Lúc đó con không biết nên đã tiếp nhận một giá kinh sách, xin hỏi liệu có tội lỗi không? Phải nên sám hối như thế nào?

Đáp: Di vật của người xuất gia, nếu người xuất gia bố thí cho bạn, bạn có thể tiếp nhận, bạn có thể dùng; nếu người xuất gia không bố thí, không nói là cho bạn mà bạn chiếm hữu nó, thì điều này thuộc về tội trộm cắp. Cho nên, tình hình này phải xem có phải là họ tặng cho bạn hay không? Nếu giống như bạn nói đây là giá kinh sách, thì không có vấn đề gì lớn. Mặc dù trước khi họ lâm chung không có ý cho bạn, hiện tại họ đi rồi, bạn có được, bạn có được những kinh sách này, mỗi lần đọc tụng những kinh sách này đều hồi hướng cho họ, tôi tin họ nhất định rất hoan hỉ. Bạn có được di vật của họ, y theo đó mà tu hành, tương lai bạn chứng quả thì họ được thom lây, họ sẽ được phước. Cho nên cũng phải xem tình hình thực tế, sau đó bạn mới hiểu rõ công hay tội của việc này. Nói chung con người phải thường giữ tâm yêu thương, tâm cảm ân thì tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, phẩm Tam Bối Vãng Sanh của kinh Vô Lượng Thọ có đoạn kinh văn “lâm chung mộng kiến bị Phật”, xin hỏi cảnh giới này giải thích thế nào? Như ở trong gặp A-di-đà Phật, chẳng may bị người thân quyến thuộc gọi tỉnh giấc, có phải là đánh mất cơ hội vãng sanh rồi không?

Đáp: Tôi nghĩ nhất định có người đã gặp A-di-đà Phật, gặp Quán Âm Bồ-tát trong mộng, mặc dù không phải là nhiều lắm, nhưng khẳng định là có. Trong mơ gặp A-di-đà Phật không nhất định là bạn sẽ vãng sanh, bạn mộng thấy A-di-đà Phật thì bạn có đi với Ngài không? Cho nên, cảnh mộng rốt cục vẫn là cảnh mộng. Vì sao lại có loại cảnh mộng này? Có hai nguyên nhân, một là cảm ứng, rất có thể lúc mới học Phật, trong đời quá khứ bạn có duyên với Phật, đời này vừa mới tiếp xúc. Vừa mới tiếp xúc thì thường có rất nhiều cảm ứng chẳng thể nghĩ bàn, đây là tăng trưởng tín tâm của bạn, dụng ý ở chỗ này, không chắc là bạn có thể vãng sanh, chỉ là tăng thêm tín tâm cho bạn mà thôi. Một nguyên nhân khác là bạn thường hay tụng kinh, niệm Phật, niệm rất thuộc, người Trung Quốc thường nói ngày nghĩ gì thì đêm mơ vậy, bạn quen thuộc với thế giới Tây Phương Cực Lạc, cho nên cũng có cảm ứng này, đây đều là việc tốt.

Có loại cảnh giới này thì một mình bạn biết là được rồi, đừng nói với người khác, không được khoe khoang, “*bạn xem tôi đã mơ thấy, gặp được Phật rồi, các bạn còn chưa làm được, công phu của các bạn không bằng tôi*”, như vậy thì hoàn toàn sai rồi, loại cảnh giới này khẳng định là cảnh giới ma, không phải cảnh giới Phật. Ở trong kinh Lăng Nghiêm, Thế Tôn có nói rất rõ ràng, gặp được Phật, rốt cục là Phật hay là ma? Bên ngoài không phải Phật, cũng chẳng phải ma, Phật và ma ở chỗ nào? Là ở trong tâm bạn, tâm bạn thanh tịnh, như pháp, bạn gặp được chính là Phật; tâm bạn không thanh tịnh, sẽ khiến cho bạn cống cao ngã mạn, đó chính là ma, chắc chắn không phải Phật, phải hiểu đạo lý này. Cho nên, bên ngoài chẳng Phật cũng chẳng ma, phải xem chính bạn khởi lên là tâm gì. Phật nói với chúng ta, gặp cảnh giới này, gặp như không gặp, không để nó ở trong tâm, trong kinh Kim Cang nói: “*Phàm những gì có tướng đều là hư vọng*”, đó hết thảy đều là cảnh giới tốt. Bạn gặp Phật là cảnh giới tốt, bạn gặp ma cũng là cảnh giới tốt, tại sao vậy? Tâm bạn có thể bất động, không phân biệt, chấp trước, không khởi vọng niệm, đều là cảnh giới tốt.

Hỏi: Thứ ba, xin hỏi ly hôn có phải là định sẵn trong số mệnh không?

Đáp: Hiện tại ly hôn quá nhiều, mỗi ngày không biết bao nhiêu người, lẽ nào đều là định sẵn trong số mệnh hay sao? Số mệnh của bạn tại sao lại tệ đến như vậy? Trong số mệnh không quan trọng, quan trọng là gì? Hai bên không thể chung sống, đây là việc quan trọng. Người Trung Quốc đã từng có cử đại đồng đường, bạn liền hiểu gia tộc đó của họ lớn đến cỡ nào. Chín đời tổng cộng có hai, ba trăm người, tại sao có thể chung sống hoà mục? Có gia quy, có gia giáo, người người đều có thể tuân thủ, người người đều có thể thông cảm nhau, đều có thể nhẫn nhục, hết thảy pháp thành tựu do nhẫn. Nhìn thấy trẻ nhỏ có chút sai lầm không thể nhẫn được, vậy thì gia đình bạn nhất định bị tan vỡ, gia đình một khi tan vỡ sẽ ảnh hưởng đối với thân tâm của mình vô cùng nghiêm trọng, rất khó bù đắp lại. Nếu bạn còn có cha mẹ, còn có con cái, tội nghiệp đã tạo đó lại càng sâu. Điều này bạn phải biết, phải chịu trách nhiệm, hậu quả chắc chắn không tốt.

Biết tỷ lệ ly hôn cao như vậy thì kết hôn phải vô cùng thận trọng. Trung Quốc thời xưa, mặc dù nghe theo lời cha mẹ, theo lời mai mối, nhưng tuyệt đại đa số đều có thể sống đến đầu bạc răng long, đời sống gia đình đều rất mỹ mãn, nguyên nhân là sự kết hợp của họ không phải là cảm tình. Bản thân người trẻ tuổi bị rung động nhất thời, cha mẹ lựa chọn cho bạn thì không như vậy, tuổi tác của họ lớn hơn bạn,

họ có kinh nghiệm, cha mẹ đều mong con cái cả đời sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Chính bạn tìm đối tượng, cha mẹ không có trách nhiệm, trách nhiệm nhân quả tự bạn phải chịu. Cho nên, bạn tử mĩ mà suy nghĩ, sự lựa chọn của người lớn tuổi thường chính xác hơn so với người trẻ tuổi. Nhưng người hiện nay muốn đòi nhân quyền, muốn đòi tự do, nhân quyền và tự do đã hại người trẻ tuổi đến khốn đốn, cũng làm hại xã hội, làm hại cả chúng sanh, điều này không thể không biết. Cho nên, kính khuyên người trẻ tuổi đọc nhiều sách Thánh Hiền, chí ít phải đọc thuộc Đệ Tử Quy. Mặc dù Đệ Tử Quy rất đơn giản, nhưng đó là cương lĩnh làm người, có thể y theo Đệ Tử Quy mà tu học thì cuộc đời sẽ luôn luôn hạnh phúc.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, trong Ngũ Thời Giáo, cảnh giới của Hoa Nghiêm với Pháp Hoa, Niết-bàn là tương đồng, vì sao lại xem Hoa Nghiêm như sữa, mà Pháp Hoa, Niết-bàn xem như đê-hồ?

Đáp: Sữa và đê-hồ là tỉ dụ, Hoa Nghiêm từ xưa đến nay, bất luận là Tổ Sư Đại Đức của tông phái nào, đều thừa nhận là pháp luân căn bản của Phật, dùng lời hiện nay mà nói thì chính là khái luận Phật học. Kinh ấy bao hàm Phật pháp viên mãn, gồm đại thừa, tiểu thừa, hiền giáo, mật giáo, cho đến nhân thiên, không gì không bao hàm, nên xếp kinh ấy ở đầu tiên. Đê-hồ là chế phẩm từ sữa tinh luyện thành, tinh luyện đến mức tốt đẹp nhất thì gọi là đê-hồ. Trong kinh Phật thường nói, đê-hồ rốt cục là gì? Pháp sư giảng kinh trước đây chưa gặp qua. Cho nên, lão hoà thượng Đạo Nguyên, ngài có cơ hội cùng một đoàn tham quan đến Ấn Độ tham quan, ngài là pháp sư giảng kinh. Đến Ấn Độ liền hỏi người Ấn Độ, đê-hồ mà trên kinh Phật nói là gì? Còn có quả Am-ma-la, điều này Phật thường hay tỉ dụ, quả Am-ma-la là gì? Kết quả người khác đặt đê-hồ lên trên, là gì? Là váng sữa, hiện nay nói váng sữa, chính là đê-hồ, là chế phẩm tốt nhất từ sữa. Quả Am-ma-la là gì? Người Đài Loan gọi là quả ổi. Lão Hoà thượng nhìn thấy rồi, quay về Đài Loan nói với chúng tôi, tôi đã thấy đê-hồ rồi, các vị đều đã thấy qua, nhưng không biết đó là đê-hồ. Thời xưa trong các chế phẩm của sữa thì đây là tinh túy nhất, Phật thường hay dùng cái này làm tỉ dụ.

Hoa Nghiêm là nền tảng, là căn bản của hết thầy pháp, cũng là viên mãn của hết thầy pháp; Pháp Hoa, Niết-bàn là viên mãn của hết thầy pháp, không thể lấy làm nền tảng để tu học, đạo lý là ở chỗ này. Đê-hồ từ đâu đến? Đê-hồ từ trong sữa mà luyện ra, rời khỏi sữa thì không có đê-hồ. Mặc dù Pháp Hoa và Hoa Nghiêm đều là nhất thừa viên giáo, nghĩa thú vẫn là có sự phân biệt.

Tiếp theo họ có ba câu hỏi, sau đây là vấn đề liên quan đến duy thức.

Hỏi: Nếu theo những gì trong duy thức tông đã nói, năm thức dựa vào thức thứ tám, thức thứ sáu dựa vào thức thứ bảy, thức thứ bảy dựa vào thức thứ tám. Lúc nằm mộng, có phải là tác dụng của thức thứ bảy vọng tưởng hay không?

Đáp: Khởi tác dụng tuyệt đối không phải là riêng thức nào cả, gọi là một khởi hết thấy khởi. Nếu chủng tử trong thức thứ tám không khởi hiện hành thì cảnh giới trong mộng của bạn không thể xuất hiện, đó là a-lại-da thức khởi hiện hành, A-lại-da khởi hiện hành thì chắc chắn không rời thức thứ sáu, thức bảy. Trong mộng không khởi tác dụng, nói thật ra là năm thức trước đó không khởi tác dụng, nhãn nhĩ tỷ thiệt thân không khởi tác dụng; ý thức, ý căn, a-lại-da thức chắc chắn khởi tác dụng, cho nên chúng chắc chắn là có quan hệ liên đới.

Hỏi: Thứ hai, nếu ở trong mộng, thức thứ sáu không khởi tác dụng, vì sao cảnh tượng trong mộng khi có khóc lóc, lúc tỉnh lại phát hiện mắt có nước mắt?

Đáp: Như vừa rồi nói, trong mộng, thức thứ sáu khởi tác dụng thì thức thứ bảy khởi tác dụng. Đối với mắt của bạn, mắt là thuộc về thân thức trong năm thức trước đó, nó có cảm ứng, cho nên mắt có nước mắt. Lúc giật mình thì toàn bộ thân thể sẽ chấn động, đây là thuộc về cảm ứng, giống như phản ứng của thí nghiệm nước vậy, đây là một loại cảm ứng.

Hỏi: Làm sao để khi ở trong mộng khiến cho vọng tưởng cùng năm căn và năm thức khởi tác dụng?

Đáp: Điều này phải công phu, bạn phải tu hành đến công phu nhất định, cảnh giới trong định có. Năm thức có thể giúp bạn nâng cao cảnh giới, có thể giúp bạn giáo hoá chúng sanh, cho nên năm thức là *thành sở tác trí*. Chuyển thức thành trí nhất định là từ thức thứ sáu, thức bảy chuyển, thức thứ sáu thức bảy là chuyển trên nhân, năm thức và thức thứ tám là chuyển trên quả, đây là đạo lý nhất định.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, họ hỏi: Đệ tử xem “Tiểu Viện Sơn Tây” rất cảm động, nên phát tâm tụng một bộ kinh Địa Tạng. Khi vừa tụng xong quyển thứ nhất thì mâu thân ở trong nhà vệ sinh không cẩn thận ngã bị thương, xin hỏi có phải là nghiệp chướng của đệ tử dẫn đến việc này không? Con phải nên giữ gìn như thế nào để tâm không thoái chuyển?

Đáp: Tâm của bạn kiên định, không thoái chuyển thì đúng rồi, nếu thoái chuyển thì là sai. Mẹ bạn ngã bị thương chính là duyên thoái chuyển của bạn, duyên

này gọi là ma chướng, ma chướng, nghiệp chướng hiện tiền; nếu bạn không thoát chướng thì duyên này là thiện duyên, cũng như nói họ đến khảo nghiệm bạn, tâm của bạn rất kiên định, tâm rất thanh tịnh, chăm sóc mẹ bạn, tuyệt chẳng thoát chướng. Cho nên, thoát hay không thoát đều là giữa một niệm giác và mê, một niệm mê thì thoát, một niệm giác thì nâng lên. Loại tình hình này trên đường tu học thường hay phát sinh, những giai đoạn quan trọng này thường thì cảnh giới hiện ra rất phức tạp, bạn cũng phải có năng lực để khắc phục.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, họ hỏi: Đệ tử năm nay 16 tuổi, đây là một người rất trẻ tuổi, dưới đây cậu ấy có bốn câu hỏi, thứ nhất là đệ tử nghiệp chướng sâu nặng, thường hay khởi tham sân si mạn, mặc dù có cảnh giác, lập tức đề khởi Phật hiệu, nhưng khó lập tức sanh khởi được tâm chân thành thanh tịnh. Xin hỏi nên làm thế nào để có thể lập tức khởi tâm chân thành thanh tịnh, để hàng phục phiền não?

Đáp: Việc này bạn đừng nôn nóng, công phu của bạn vẫn chưa đủ, giống như đói bụng vậy, ăn một bát cơm chẳng đủ no bụng. Hiện tại bạn chính là trình độ như vậy, vẫn chưa ăn no, tiếp tục ăn nữa, ăn thêm mấy bát thì sẽ no bụng thôi, cho nên nói bạn phải niệm nhiều hơn. Hiện tại hàng phục không được, đã biết đây là phương pháp hàng phục phiền não thì bạn lại niệm thêm ba năm, niệm thêm năm năm, bạn xem Đại Sư Ấn Quang ở trong Văn Sao thường hay nói, phàm phu bình thường thì niệm Phật thông thường đều là ba năm. Sau ba năm niệm Phật thì phiền não sẽ nhẹ đi, vẫn còn chưa thể đoạn, trong một cây hương. Trước đây ở Trung Quốc, rất ít gia đình trong nhà có đồng hồ, không giống như văn minh vật chất hiện nay đã tiến bộ hơn trước quá nhiều, hầu như nhà nào cũng có đồng hồ. Một cây hương, hương dài thì một tiếng rưỡi, hương bình thường thì một tiếng, trong Phật môn tính thời gian đều là đốt hương. Một cây hương dài một tiếng rưỡi, trong một tiếng rưỡi khởi lên 3, 5 vọng niệm, đây là bình thường, đây là niệm Phật niệm được ba năm, là bình thường. Còn những người sơ học thông thường trong một cây hương, tức là một giờ rưỡi, khởi hai mươi, ba mươi vọng tưởng cũng là bình thường.

Nếu bạn nói mình vừa mới bắt đầu niệm Phật đã có thể hàng phục được phiền não, việc này Phật cũng không làm được, cũng chẳng cách gì giúp bạn được, bạn phải tự mình dần dần mà luyện. Nếu muốn giúp đỡ, giúp đỡ đối với việc hàng phục phiền não thì nghe kinh là phương pháp tốt, nghe kinh thì bạn đã sáng tỏ, đã giác ngộ. Chân thật giác ngộ thì mới buông xuống được, buông xuống cái gì? Buông xuống vọng tưởng, buông xuống tạp niệm. Cho dù có tạp niệm khởi lên cũng chẳng

đáng kể, đừng quan tâm đến nó, vọng niệm sẽ không còn nữa. Nếu lo sợ vọng niệm khởi lên, “sao mình lại khởi vọng niệm?” Xong rồi, vọng niệm lại chồng thêm vọng niệm. “Làm sao mình tiêu diệt được vọng niệm?”, lại thêm một vọng niệm nữa, vọng niệm của bạn cứ ào ào tăng trưởng, vậy sao có thể đoạn dứt được? Dùng phương pháp gì để đoạn dứt? Không quan tâm đến nó thì liền đoạn dứt, đừng quan tâm đến nó thì không việc gì, càng quan tâm đến nó, nó lại càng nhiều, phiền phức càng nhiều.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, cậu ấy hỏi mỗi lần nghe Ngài giảng khai thị thì vô cùng hoan hỉ. Nhưng phát tâm tinh tấn cứ khó duy trì được lâu. Hơn nữa có lúc bạn học hành, không có cách gì nghe kinh, nên có thoái chuyển. Xin hỏi phải nên giữ tâm ban đầu như thế nào để không thoái chuyển?

Đáp: Vấn đề này phải có tâm nhẫn nại, trên kinh Kim Cang có nói “hết thầy pháp thành tựu do nhẫn”, bạn phải có thể nhẫn, cái tôi đang nói chính là tâm nhẫn nại, đừng vội, cứ tuần tự dần dần tiến. Bạn là học sinh, 16 tuổi là tuổi đi học, học nghiệp cũng rất quan trọng, nếu học Phật mà bỏ học hành thì Phật cũng sẽ không đồng ý. Bạn nói xem vì sao Phật không đồng ý? Học Phật là việc tốt, vì sao Phật không đồng ý? Sẽ làm cho đại chúng thông thường trong xã hội phê bình “*Anh xem, Phật giáo phá hoại gia đình, phá hoại học nghiệp, phá hoại tiền đồ của anh, vậy thì còn có thể học Phật không?*” Đây chính là bạn đang phá hoại đi hình tượng Phật giáo rồi, cho nên Phật pháp không cho phép. Trừ phi bạn phát tâm xuất gia, cha mẹ ở nhà bạn đều đồng ý, bạn không đi học nữa, đây lại là một chuyện khác. Đã là học sinh thì học hành nhất định phải đặt lên đầu tiên, còn học Phật phải đặt ở thứ yếu, đây là thứ tự nhất định phải nắm thật rõ ràng.

Thời học sinh, cho đến khi tốt nghiệp bước vào xã hội, bạn ở trong xã hội từ công việc hoặc là sự nghiệp, lúc này học Phật thì nên chú ý đến việc phải nghe nhiều. Có thời gian thì nghe, lúc bận thì có thể buông xuống, có thời gian thì nghe nhiều, xây dựng tín tâm. Phải cầu lý giải chính xác, chính là trong Phật pháp nói tín, giải, xem trọng ở tín giải. Đến khi nào thì chúng ta mới thật sự lấy học Phật làm chính? Đến khi buông xuống sự nghiệp, chắc khoảng tuổi trung niên về sau, bạn buông xuống, sự nghiệp do con cái kế thừa, giao cho chúng rồi, lúc này thì được. Giống như Hoàng cư sĩ ở Singapore, ngày trước ông ấy kinh doanh khách sạn, đại khái ở rất nhiều nơi đều mở chuỗi khách sạn. Hiện tại ông đã ngoài 60, giao hết sự nghiệp cho con cái, ông cũng chẳng hỏi đến nữa, vậy được! Lúc này thì có thể được, chính thức hạ công phu. Khi có nhiều việc như vậy, bạn giữ gìn tín giải không

thoái lui là được rồi. Học Phật như vậy khiến cho đại chúng thông thường trong xã hội xem thấy cũng vô cùng hoan hỉ, vậy thì chính xác.

Hiện nay bạn đang đi học, bạn học Phật thì trong trường đạo đức phải tốt, làm bài tập tốt, phải làm một tấm gương cho bạn học, là Bồ-tát trong học sinh. Phải nên thực hành điều gì? Hành môn chính là thực hiện Đệ Tử Quy, đối với Phật pháp, bạn nghe nhiều, liễu giải nhiều, tín tâm không thoái lui. Đây chính là ở giai đoạn học tập trước mắt của bạn, bạn sẽ thành công, nên học tập như vậy thì chính xác.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, ở ngay trong thế giới phồn hoa này, tâm con thường bị cảnh giới chuyển. Con muốn tìm một nơi chuyên tâm niệm Phật để sớm ngày cầu vãng sanh, nhưng bị sự nghiệp học hành và người nhà chướng ngại. Xin hỏi ngoài việc cầu Phật Bồ-tát cảm ứng ra thì con có thể làm gì khác?

Đáp: Đòi người ở thế gian nhất định phải có phương hướng, có mục tiêu, bất luận đời sống của bạn là thuận cảnh hay nghịch cảnh, bạn sẽ không bị cảnh giới chuyển. Một phương hướng, một mục tiêu thì khẳng định bạn có thành tựu, ở ngay trong đời sống của bạn, cho dù rất khổ, bạn cũng sẽ rất vui sướng, đây là đạo lý nhất định. Sự lựa chọn phương hướng mục tiêu của mỗi người không giống nhau, hai tuần trước chúng ta đã thấy, sự vãng sanh của cư sĩ Hoàng Trung Xương ở Thâm Quyển, ông ấy cũng là một phương hướng, một mục tiêu. Điều ông làm là gì vậy? Là làm một tấm gương cho mọi người xem, niệm Phật ba năm, chân thật niệm Phật ba năm, thật sự có thể vãng sanh không? Đã làm thí nghiệm cho mọi người chúng ta xem. Chắc chắn là thật, không phải giả, nhưng ba năm đó phải tu học như lý như pháp. Ông ấy thật sự buông xuống, thân tâm thế giới thật sự buông xuống, ba năm không nói chuyện, đây là trợ duyên rất tốt. Nói chuyện thì trong tâm sẽ có tạp loạn, ông không nói chuyện với người khác, người ta cũng không nói chuyện với ông, như vậy thì dễ tu tâm thanh tịnh.

Điều kiện số một của vãng sanh, Tây Phương là Tịnh Độ, trên kinh giáo Đại thừa nói rất nhiều, “*Tâm tịnh ắt cõi Phật tịnh*”, tâm của bạn không thanh tịnh, sao có thể vãng sanh? Niệm câu Phật hiệu này, công đức của Phật hiệu là gì? Là niệm đi hết thảy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn, đặc tâm thanh tịnh. Vọng niệm nhiều, tập khí nặng thì ý niệm mới khởi lên, một câu A-di-đà Phật đè nó xuống, mỗi ngày đang làm việc này. Nếu như đối với danh văn lợi dưỡng của thế gian này vẫn còn phân biệt chấp trước không buông xuống được, vậy chẳng có cách gì. Bên này đè xuống, bên kia lại khởi lên, đừng nói là ba năm không thành công, ba mươi năm

cũng chẳng thành công, đạo lý là ở chỗ này. Cho nên, nhất định phải buông xuống triệt để. Cái mà bạn đề xuống là tập khí trong quá khứ, khi tập khí nổi lên thì dùng Phật hiệu để đề xuống, khống chế nó. Thời gian hai, ba năm thì thật sự khống chế được, khống chế được thì sẽ có cảm ứng, sẽ có cảm ứng với A-di-đà Phật thì tâm của bạn thanh tịnh.

Cho nên, dùng cái gì để cảm? Chẳng phải cầu, không cần cầu, tâm mình thanh tịnh, Phật sẽ biết, bên đó là Tịnh Độ, khẳng định sẽ vãng sanh về bên đó. Chúng sanh có cảm, Phật Bồ-tát liền có ứng, cảm ở đây không phải là ngày ngày cầu các Ngài, vậy thì quá khổ rồi, cầu Phật đến giúp đỡ, đến cứu con, con phải đến thế giới Cực Lạc để hưởng phước. Ý niệm này không được, ý niệm này thì không đi được, ý niệm này không thanh tịnh, tâm địa không thanh tịnh, nhất định phải biết tâm thanh tịnh thì sẽ cảm ứng, một niệm tương ứng một niệm Phật, đạo lý là ở chỗ này. Cho nên, nhất định chúng ta phải tu tâm thanh tịnh, dùng phương pháp niệm Phật để trừ đi vọng tưởng tạp niệm ở trong tâm, đây chính là công phu niệm Phật. Cho nên, niệm Phật không thể hoài nghi, không thể xen tạp, không thể gián đoạn, chỉ cần bạn có thể làm được ba điểm này, công phu sẽ thành tựu.

Bạn trẻ này, phương hướng, mục tiêu của bạn là ở đâu? Xem thấy thế gian này quá khổ, muốn cầu vãng sanh sớm một chút, tâm lý này của bạn có phải là chạy trốn không? Bạn đến thế gian này, Phật nói rất rõ ràng, dù là bạn đến để hưởng phước, hay là đến để chịu tội, thì đều là nghiệp báo của bạn, nhân sanh thù nghiệp. Đương nhiên, mình có phước cũng không muốn hưởng, mình có tội cũng không muốn chịu, hai bên thật sự đều buông bỏ để cầu vãng sanh, đây cũng là một con đường. Nhưng bạn nhìn thấy thế gian này khổ như vậy, nếu như bạn có thể phát tâm đại thừa, ta phải làm một tấm gương tốt để giúp chúng sanh ở thế gian này, đây chính là Bồ-tát phát tâm, không như nhau.

Phàm là đại chúng trong xã hội, bất luận là kiến giải, tư tưởng, ngôn hành có chỗ sai lầm, khi chúng ta biết rồi, xét đến bản thân mình có hay không. Nếu không có, rất tốt, phải giữ gìn thật tốt; Nếu có thì phải nhanh chóng sửa lỗi, bắt đầu làm từ chính mình, đây chính là tu hành. Tu chính là sửa lại cho đúng, hành chính là hành vi sai lầm, đem tư tưởng sai lầm, kiến giải sai lầm, ngôn hành sai lầm mà sửa trở lại cho đúng là chân thật tu hành, bạn làm một tấm gương tốt cho đại chúng trong xã hội. Tâm người thế gian không thanh tịnh, người thế gian ngày ngày tạo nghiệp chướng, mình ở thế gian này tu tâm thanh tịnh, không bị họ quấy nhiễu, mình tạo

thiện nghiệp, không tạo ác nghiệp, lâu ngày họ sẽ bị ảnh hưởng. Đến lúc đó, chính mình muốn sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, khi nào muốn đi liền đi được ngay, vì sao vậy? Tâm bạn thanh tịnh. Đối với thế gian này, thật sự không có lưu luyến, không có mong cầu, chân thật làm được không tranh với người, không cầu nơi đời, làm tấm gương tốt cho người thế gian xem, đây gọi là chân thật học Phật. Ở trường, không những làm tấm gương tốt cho bạn bè, cho thầy cô, mà còn làm tấm gương tốt cho xã hội, đây là công đức vô lượng!

Tịnh Tông là Đại thừa, không phải tiểu thừa, đạo lý này nhất định phải hiểu. Dùng phương pháp tiểu thừa, chỉ cầu tự lợi mà không thể lợi tha, tâm hạnh này không thể vãng sanh, niệm Phật cũng không thể vãng sanh. Thật sự có thể niệm Phật vãng sanh, nhất định phải phát nguyện, khi ta sinh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, gặp A-di-đà Phật, được oai thần bốn nguyện của A-di-đà Phật gia trì thì nhất định phải quay về Ta-bà để phổ độ chúng sanh, có tiêu chuẩn này mới được. Cho nên, thế giới Tây Phương Cực Lạc không phải là trại tị nạn, không phải là đi hưởng phước, mà đến đó để thành tựu đạo nghiệp, điều này phải hiểu. Nếu ở thế giới này mà có cơ hội thành tựu đạo nghiệp, thì bạn không được buông bỏ, vì sao vậy? Ở trên kinh, Phật đã nói cho chúng ta rất rõ ràng, tu hành một ngày ở thế giới Ta-bà bằng với tu hành một trăm năm ở thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Cho nên, tu hành chân thật thành tựu, ở thế giới Ta-bà nhanh chóng, tu hành ở thế giới Tây Phương Cực Lạc rất chậm chạp. Hoàn cảnh tu hành ở nơi đó tốt, không có chướng ngại, tiến bộ rất chậm. Thế giới Ta-bà, nơi này gọi là lên nhanh xuống nhanh, nếu bạn đi lên, thoáng chốc liền lên rất cao, nếu bạn bị đào thải, cũng sẽ đào thải rất nhanh, nơi này gọi là lên nhanh xuống nhanh. Làm sao bạn có thể giữ được lên nhanh mà không xuống được? Cho nên, bạn hiểu Tây Phương Tịnh Độ có bốn cõi, ba bậc, chín phẩm, vì sao chúng ta không chọn lấy cảnh giới tối cao đó? Vì sao không lập chí cầu đến cõi Thật Báo Trang Nghiêm, vãng sanh thượng thượng phẩm? Ở thế gian này của chúng ta một đời có thể tu thành, đến thế giới Cực Lạc thì phải rất nhiều kiếp, không phải là thời gian ngắn, phải hiểu đạo lý này. Phật đều giảng rõ ràng cho bạn, nếu không giảng rõ ràng cho bạn thì bạn đến thế giới Cực Lạc, bạn sẽ trách A-di-đà Phật, *“Thế giới Ta-bà có cơ hội tốt như vậy, vì sao Ngài gọi con đến đây, để cho con lãng phí thời gian dài đến như vậy?”* Phật toàn bộ đều giảng rõ ràng rồi, do chính bạn lựa chọn thôi. Chẳng qua thế giới Cực Lạc là ổn

định, ở đó chỉ có tiến về phía trước, không có thoái lui, nhưng tiến bộ rất chậm, tình hình sự thật như vậy đều phải hiểu.

Như trên “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói rất rõ ràng, đặc biệt là “Phẩm Tịnh Hạnh” hiện đang giảng, vừa mới giảng qua. Trong “Phẩm Tịnh Hạnh”, vì sao cảnh giới thuận nghịch đến trước mặt Bồ-tát, chính là trước mặt người tu hành, thì toàn bộ đều bình đẳng? Đó chính là tâm có thể chuyển cảnh, đây chính là những gì trong kinh Lăng Nghiêm nói: “Nếu có thể chuyển cảnh, tức đồng Như Lai”, điều này rất quan trọng. Cho nên, người biết tu hành thì phải giống 53 tham sau cùng của kinh Hoa Nghiêm, đây là Thiện Tài thị hiện cho chúng ta, chúng ta phải biết học tập. Các ngài ở trong thuận cảnh, thiện duyên tu điều gì? Không sanh tham luyến, đây là biết tu hành; trong nghịch cảnh, trong ác duyên không sanh sân giận. Tham sân si của bạn đoạn từ đâu? Phải ở trong cảnh giới mà đoạn, đó là chân thật đoạn. Cảnh giới không hiện tiền, bạn đi tìm thâm sơn cùng cốc để ở, để tu hành, không tiếp xúc với bên ngoài. Tu suốt ba mươi năm, tâm địa rất thanh tịnh, cảm thấy không tệ lắm, lại ra ngoài một chuyến, lập tức liền loạn mất rồi. Vì sao vậy? Không trải qua khảo nghiệm. Bạn vào thâm sơn cùng cốc, đó là trốn tránh, trốn tránh thì không được, bạn phải dũng cảm đối diện với hiện thực, ở trong cảnh giới hiện thực mà đoạn tham sân si mạn, đây là đoạn phiền não.

Đôi với hết thấy người có địa vị thấp, người nghèo hèn không sanh ngạo mạn, những người đó đến trước mặt, ta phải không sanh ngạo mạn. Bất luận cảnh giới gì, nhất định phải đối trị phiền não tập khí của bạn, vấn đề là bạn có thể nhận biết hay không, bạn có thể nhận được lợi ích hay không, điều này rất quan trọng. Người thông thường, tập khí rất nặng, thuận cảnh thì họ khởi tâm tham, sanh phiền não, ác duyên thì họ sanh sân giận; gặp người có địa vị cao thì họ cảm thấy chính mình rất hèn kém, chúng ta nói cảm giác tự ti của họ đã khởi lên, cảm thấy không bằng người; gặp người thấp kém hơn họ thì họ ngạo mạn, đây gọi là tạo nghiệp! Phật dạy chúng ta ở trong hết thấy cảnh giới phải tu tâm bình đẳng, tu nhất tâm bất loạn, là “nhất tâm bất loạn” mà trên kinh Di-đà nói. Đó là tiêu chuẩn tu hành của Tịnh Tông, bất luận là tụng kinh, niệm Phật hay lạy Phật, thấy đều là một mục tiêu nhất tâm bất loạn. Nhị tâm thì đã loạn, nhị tâm, khởi tâm động niệm thì đã loạn, nhất tâm là tâm thanh tịnh, tam tâm nhị ý thì đã ô nhiễm. Chúng ta ở trong cảnh giới phải biết dụng công, dùng công phu gì, dùng phương pháp thế nào, nhất định phải rõ ràng, phải sáng tỏ.

Cho nên, người trẻ tuổi phải nên phát đại tâm, phải chân thật học Phật thật tốt. Học Phật thì bất luận là thân phận gì, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề, hết thảy đều là Bồ-tát, đều có thể hành Bồ-tát đạo, không nhất định phải xuất gia. Trong 53 lần tham học có rất nhiều Bồ-tát thị hiện đều là tướng tại gia, thậm chí còn chẳng học Phật, còn có người học ngoại đạo. Đó toàn là Bồ-tát, đều làm ra tấm gương cho chúng ta xem, nói với chúng ta phải nên tu học Pháp Đại Thừa như thế nào. Thế thì tôi nghĩ chúng ta thân phận là gì, hiện nay sống ở trong hoàn cảnh thế nào, bạn cũng có thể tìm người tương tự như bạn, bạn học với họ, thì bạn sẽ biết cách học như thế nào. 53 vị thiện tri thức, có đủ nam nữ già trẻ, công việc ở các ngành các nghề, bạn xem ngành nghề đó, biểu hiện của họ trong ngành nghề đó chính là cách học thế nào.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nghe nói pháp sư Oánh Kha sợ đọa địa ngục, phát tâm niệm Phật ba ngày vãng sanh. Đệ tử tự biết thân ở trong thế giới phồn hoa này, tuyệt chẳng có định lực. Muốn noi gương ngài, phải nên làm như thế nào?

Đáp: Bạn mới 16 tuổi, bạn cũng không xuất gia, nếu bạn niệm Phật vài ngày mà vãng sanh thì sẽ dọa người trên thế giới này chẳng dám niệm Phật. Không thể niệm Phật, vừa niệm thì bạn thấy đó, như vậy được sao! Một mình bạn vãng sanh sẽ khiến ngàn vạn người đều không dám niệm Phật, đều không thể vãng sanh. Bạn có nghĩ qua vấn đề này chưa? Sự thị hiện đó của pháp sư Oánh Kha là đúng, là người xuất gia, hơn nữa xuất gia thời gian rất lâu. Xuất gia không giữ thanh quy, thường phá giới phạm quy, làm một số việc bất thiện, đó là do phiền não tập khí của mình quá nặng. Trong hàng xuất gia làm ra thị hiện này, đây là chính xác. Cho nên, nhất định phải nghĩ xem thân phận chính mình hiện nay, hoàn cảnh sống, hoàn cảnh tu học của mình hiện nay, đang là thời điểm nào. Bạn có thể học ngài Oánh Kha hay không? Điều này nhất định phải biết, nhất định phải nghĩ đến.

Ngài Oánh Kha đã làm chứng minh cho chúng ta, trong kinh Di-đà nói: “hoặc một ngày” đến “hoặc bảy ngày” có thể vãng sanh, ngài đã làm ra thị hiện này. Hoàng Trung Xương đã làm thí nghiệm ba năm cho chúng ta, điều này trong quá khứ có rất nhiều người đã hỏi tôi, trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục, Vãng Sanh Truyện có rất nhiều người niệm Phật 3 năm, 5 năm thì vãng sanh. Có rất nhiều người đọc qua sách này hỏi tôi, họ hỏi các vị ấy có phải là chỉ còn vừa đúng 3 năm tuổi thọ, 5 năm tuổi thọ, niệm xong thì [thọ mạng] đến rồi hay không? Tôi nghĩ nếu là một người, hai người, hoặc là có thể có loại tình hình này, nhiều người niệm Phật như vậy, điều này không thể được, tuyệt đối không phải là tình hình này. Vậy phải nên nói như thế

nào? Họ có tuổi thọ, công phu niệm Phật của họ đến rồi, họ không cần [thọ mạng] nữa, vậy mới có thể nói được thông, không mong muốn ở lại thế gian này nữa.

Nếu công phu thành tựu rồi, có muốn ở lại thế gian hay không cũng không phải ý của chính họ. Bởi vì biết trước giờ lâm chung, tự tại vãng sanh thì chúng ta rất rõ ràng, rất sáng tỏ. Công phu thành phiền, thượng phẩm thì được tự tại, thì có thể làm chủ chính mình. Khi công phu thành phiền rồi, có muốn ở lại thế gian này nữa không? Xem pháp duyên ở thế gian này, nếu chúng sanh có duyên với bạn, có duyên chính là bạn giảng kinh thuyết pháp họ tin tưởng, họ có thể lắng nghe, họ có thể y giáo phụng hành, đây chính là có duyên, vậy thì bạn nhất định phải giúp họ; nếu không có duyên, cho dù bạn có lòng tốt khuyên họ, họ sẽ không tin tưởng, họ không có tín tâm đối với bạn, chính là không có duyên. Không có duyên thì có thể đi, có duyên thì phải dẫn thêm mấy người cùng đi, đây là đạo lý nhất định.

Duyên có cạn có sâu, thiện căn có dày có mỏng, ở đây tình hình đều không giống nhau. Đương nhiên quan trọng nhất là thiện căn sâu dày, duyên cũng sâu dày, một đời này gặp được bạn, họ nhất định được độ, khẳng định sẽ vãng sanh. Khuyên một người vãng sanh chính là giúp một người làm Phật, trong bài kệ Đại Từ Bồ-tát nói rất rõ ràng, đây là việc tốt. Thiện căn không đủ độ sâu, phải giúp họ nâng lên, một đời này có thể vãng sanh không? Điều đó chẳng nhất định, nói chung là, ở ngay trong một đời này, thiện căn của họ được nâng lên; không có thiện căn, có duyên với bạn, bạn gieo chủng tử Phật pháp cho họ, đó gọi là “*Một khi nghe qua tai, vĩnh viễn thành hạt giống đạo*”, đây là việc tốt.

Ngày nay bạn xem thấy thế giới phồn hoa này, thế giới phồn hoa rất đáng thương, những năm đầu Dân Quốc, Tô Mạn Thù nói thế giới này là thế giới bi thảm. Ông ấy cách chúng ta khoảng gần một thế kỷ, hiện nay thế giới này so với thế giới một thế kỷ trước lại càng thê thảm hơn, càng đáng thương hơn. Cho nên, khó được nhất là chúng ta vào lúc này phải giác ngộ, phải hồi đầu, phải học Thích-ca Mâu-ni Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật là đến để giúp chúng sanh khổ nạn. Học Thích-ca Mâu-ni Phật, ta không có trí tuệ, ta cũng không có phước báo, ta dùng điều gì để trợ giúp? Phật nói với chúng ta, “hết thầy chúng sanh đều có trí tuệ và đức tướng Như Lai”, câu nói này nói một cách khác, phước báo của bạn, của tôi, của họ là bình đẳng với Phật, trí tuệ cũng là bình đẳng, tại sao nói không có trí tuệ, không có phước báo để giúp đỡ chúng sanh? Có! Có nhưng không thể hiện tiền, không thể hiện tiền

là do chính mình có nghiệp chướng, bạn chỉ cần buông xuống nghiệp chướng, thì trí tuệ, phước báo liền hiện tiền.

Đây là chúng tôi ngay trên bục giảng thường hay nhắc nhở mọi người, buông xuống chấp trước đối với hết thầy người, việc, vật, bạn sẽ có tiểu ngộ, trí tuệ tiểu ngộ đó cũng vượt quá phú quý trời người rồi, trong Phật pháp nói bạn đắc chánh giác. Đây là người nào? Là A-la-hán, Bích-chi Phật. Chỉ cần chính bạn chịu buông xuống, chánh giác là vốn có, phước báo cũng là vốn có. Bạn có thể buông xuống phân biệt, bạn chính là Bồ-tát, buông xuống khởi tâm động niệm, bạn liền thành Phật. Trong kinh giáo Đại thừa thường nói, phàm phu thành Phật trong khoảng một niệm, một niệm đó buông xuống triệt để. Người xưa có trường hợp, đại sư Lục Tổ Huệ Năng của Thiền tông chính là tấm gương tốt, Ngài là 24 tuổi, triệt để buông xuống, minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật, năm đó là 24 tuổi. Ngài có thể làm được, vì sao chúng ta không làm được? Nguyên nhân không làm được, không gì khác, tham luyến ngũ dục lục trần, cho nên bạn không làm được. Bạn có thể nhìn rõ ràng ngũ dục lục trần, đã nhìn thấu, “*Phàm những gì có tướng đều là hư vọng*”, bạn sẽ không tham nữa. Nếu như bạn nhìn rõ ràng nhân quả rồi thì bạn sẽ biết tham sân si mạn không phải là thứ tốt, khẳng định sẽ chiêu cảm ác báo đời sau, bạn còn dám không?

Cho nên, giáo dục nhân quả mặc dù không thể dẫn con người đến triệt ngộ nhưng nó cho con người tâm cảnh giác rất lớn, dạy bạn khởi tâm động niệm đều là nghiệp, tạo tác thì sẽ nghiêm trọng hơn. Việc này trong Liễu Phàm Tứ Huấn đều có. Cho nên, giáo dục nhân quả vô cùng quan trọng đối với thế gian hiện nay, đại sư Ấn Quang đã làm thị hiện cho chúng ta, cả đời lão nhân gia ngài có thể nói là toàn tâm toàn lực đề xướng giáo dục nhân quả. Cho nên, chúng tôi đem Liễu Phàm Tứ Huấn, Cảm Ứng Thiên, An Sĩ Toàn Thư đều muốn làm thành phim truyền hình, dùng phương pháp phim truyền hình để hoằng dương giáo dục nhân quả, khiến cho mọi người giác ngộ. Hiện nay bạn dùng cách khác khuyên họ, họ không tin tưởng, rất khó tiếp nhận; bạn nói đến báo ứng, họ nhìn thấy sự việc này họ sẽ sợ hãi.

Cho nên, đời người ở thế gian này phải xác định phương hướng, mục tiêu, chân thật có thể buông xuống được sẽ nắm chắc phần vãng sanh. Không nắm chắc phần vãng sanh, vẫn là việc vương mắc trong tâm quá nhiều, không thể một dao chặt đứt. Chân thật có thể buông xuống, chướng ngại nào cũng không còn, bất luận làm sự nghiệp gì cũng đều sẽ viên mãn thành tựu, vì sao vậy? Không vì chính mình, vì

xã hội, vì chúng sanh. Làm thành công rồi, chúng sanh có phước, làm không thành công, chúng sanh không có phước, chẳng liên quan đến mình, bạn nói xem tự tại biết bao! Có ngã ở trong đó thì không tự tại, bạn sẽ có được mất, sẽ có tốt xấu, vậy sẽ tạo nghiệp; vô ngã sẽ không tạo nghiệp, những gì vô ngã tu được, Phật pháp gọi là Tịnh nghiệp. Phật đều khuyến khích chúng ta, ở thế gian phải học giống như Bồ-tát, tạo tịnh nghiệp, không tạo ô nhiễm, ác nghiệp, vậy thì đúng. Đoạn ác tu thiện, không vì chính mình, mà vì người khác. Chính mình phải làm thật nghiêm túc, vì người khác là làm tấm gương cho người, dùng thân này để khơi dậy người khác, làm thân giáo, “Học vi nhân sư, hành vi thế phạm”, đây là đại công đức! Làm tấm gương cho người khác xem, học Phật Bồ-tát, vậy thì đúng.

Phía dưới là câu hỏi của đồng học Hồng Kông, có bốn câu hỏi.

Hỏi: Thứ nhất, nếu cảm thấy thân thể của mình yếu ớt, có vẻ như có chiều hướng bị dựa thân, phải nên dùng thái độ gì để đối diện?

Đáp: Thân thể yếu ớt chính là duyên để linh quý dựa vào, linh quý dựa thân sẽ tìm dạng người này. Thân thể của bạn khoẻ mạnh, dương khí rất thịnh thì linh quý nhìn thấy bạn đều tránh xa, không dám lại gần bạn. Cho nên, việc chúng ta chăm sóc thân thể là rất quan trọng. Chăm sóc thân thể, thân thể và tinh thần có quan hệ mật thiết, tinh thần và tư tưởng cũng có quan hệ mật thiết, con người phải thường giữ gìn chánh niệm, thiện niệm, có chánh niệm, thiện niệm thì dương khí sẽ đầy đủ, nếu vọng niệm rất nhiều, tạp niệm rất nhiều thì thân thể rất yếu ớt, quý thần thường sẽ tìm đến bạn. Nhưng tìm đến bạn cũng phải có duyên với bạn, không có duyên họ sẽ không dám dựa thân. Họ dựa thân hình như cũng cần phải có quý thần cấp trên phê chuẩn, nếu họ không có duyên với bạn thì cấp trên không đồng ý, không thể được. Do đó có thể biết, quý thần dựa thân còn phải có duyên phận.

Có loại chiều hướng này thì có vẻ như vẫn không hẳn bị dựa, chính là có một chút cảm ứng như vậy, lúc này thì dễ xử lý, là như tôi vừa mới nói, thời thời khắc khắc giữ gìn chánh niệm. Mỗi ngày tụng kinh, niệm Phật, dưỡng chánh khí của chính mình, niệm niệm vì chúng sanh khổ nạn mà nghĩ nhiều hơn, đừng nghĩ cho chính mình. Nghĩ cho chính mình mà không quan tâm đến người khác, ý niệm này là xấu nhất, vậy sẽ tiêu hao năng lượng rất lớn; niệm niệm vì người khác mà nghĩ, không nghĩ cho chính mình thì năng lượng sẽ bỏ sung vào chính mình, chính mình có thể có được năng lượng rất lớn, sẽ không phân tán mất. Tâm lý của bạn khoẻ mạnh thì chắc chắn có ảnh hưởng đến thể chất. Cho nên, bạn xem “Tiểu Viện Sơn Tây”, tôi

đã báo cáo với các vị cũng rất rõ ràng, tại sao bệnh nan y khi niệm Phật thì lại khỏe ra như vậy, hơn nữa không phải một người, có bốn mươi người, đó không còn là ngẫu nhiên nữa; một, hai người có thể là ngẫu nhiên, bốn mươi người tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Trường hợp này ở Trung Quốc Đại Lục còn rất nhiều, tôi đã khuyên họ tiếp tục đi phỏng vấn. Chính là bác sĩ tuyên bố bệnh đã không thể trị được nữa, cũng chính là người thông thường chúng ta nói là chờ chết, ở trong tình hình này, họ mới chân thật buông xuống tất cả. Biết thọ mạng không còn lâu nữa, bác sĩ nói thọ mạng của bạn chỉ còn có 3 tháng, bạn nghĩ xem, còn cái gì không thể buông xuống? Chân thật buông xuống, vậy tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ mới khẩn thiết. Vì sao niệm xong lại khỏe ra vậy? Mạng của họ chưa tận, vẫn còn thọ mạng, họ cũng không nghĩ “*tôi cũng không cần thọ mạng nữa*”, họ không có ý niệm này, cho nên họ niệm liền khỏe ra, là đạo lý như vậy. Nếu đúng lúc thọ mạng của họ đến thì niệm rồi liền đi, thọ mạng của họ không đến, vẫn còn thọ mạng.

Đây là việc tốt, làm mô phạm cho đại chúng, để mọi người sáng tỏ. Hiểu rõ bên trong có đạo lý rất quan trọng, chính là ý niệm có thể trị bách bệnh. Hiện nay sinh lý học đã nói rõ với chúng ta vì sao lại sanh bệnh? Trong tế bào của bạn bị nhiễm virus, tế bào vốn là bình thường, hiện nay biến thành tế bào mang virus, loại tế bào này nhiều thì bạn sẽ sanh bệnh. Trong các cơ quan quan trọng, nếu có quá nhiều tế bào virus thì chân thật là đòi mạng rồi. Thuốc thang không gì hơn là nhằm hoá giải virus trong tế bào, Đông y nói là giải độc, tây y gọi là tiêu độc. Tâm tiêu độc rất hung ác, tiêu diệt hết. Vừa tiêu diệt, tế bào xấu, tế bào chứa virus bị tiêu diệt rồi, tế bào tốt cũng đồng thời bị tiêu diệt luôn, chúng sẽ sinh ra tác dụng phụ. Tác dụng phụ chính là đạo lý này, tốt hay xấu, toàn bộ đều giết hết, cho nên đây không phải là biện pháp. Đông y là muốn khôi phục nó lại bình thường, hi vọng khôi phục tế bào mang virus trở lại bình thường, cho nên Trung Quốc là dùng để hòa hoãn, hòa dịu.

Bạn thật sự phải hiểu đạo lý này, dùng ý niệm khôi phục tế bào mang virus trở lại bình thường là hiệu quả nhất, hơn nữa không có chút tác dụng phụ nào. Phật nói với chúng ta, trong chúng ta, phàm phu thông thường có tham sân si mạn, tham sân si gọi là tam độc, cho nên thân thể người nào mà chẳng có độc? Chẳng qua có nặng nhẹ khác nhau, nếu vấn đề tham sân si mạn rất nghiêm trọng, virus bên ngoài rất dễ nhiễm vào; nếu tâm địa của bạn thanh tịnh, tam độc phiền não bên trong rất nhẹ, cho dù bên ngoài có virus, cũng chẳng dễ bị nhiễm, đạo lý ở chỗ này. Nếu chúng ta bị

nhiệm, thì phải nỗ lực tu thiện, đoạn ác tu thiện, để cho chính mình khôi phục tâm thanh tịnh, tế bào nhiễm virus bên trong sẽ khôi phục bình thường, khôi phục lại bình thường thì bệnh không còn nữa. Niệm Phật trong “Tiểu Viện Sơn Tây” là đạo lý này, không phải là không có đạo lý, cho nên nhất định phải hiểu, họ dùng tâm chân thành để niệm, dùng tâm thanh tịnh để niệm.

Cho nên, người học Phật nói cảm ứng, Phật Bồ-tát cảm ứng, Phật Bồ-tát gia trì, Phật Bồ-tát cảm ứng thế nào? Gia trì thế nào? Chính là đạo lý này. Bạn sáng tỏ đạo lý này thì hiểu được, chúng ta y theo giáo huấn của Phật Bồ-tát mà làm, chính là Phật gia trì, chính là Phật bảo hộ. Phật dạy chúng ta nhất định dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng; tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, ý niệm này sẽ hoá giải tế bào nhiễm virus, khôi phục lại bình thường. Đến sau cùng vẫn là tự mình độ chính mình, nhưng phương pháp là Phật dạy, đây là chân thật. Chỉ cần chính mình thân tâm khoẻ mạnh, thì không còn lo sợ bị dựa thân nữa, bạn sẽ không cảm thấy có chiều hướng bị dựa thân nữa.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, đối với những chúng sanh dựa thân này, phải nên câu thông, hoá giải với họ như thế nào?

Đáp: Đây là đã bị những linh quỷ này dựa thân, mấy năm gần đây, chúng tôi gặp việc này rất nhiều. Rất khó khiến người ta tưởng tượng được trên thân một người có thể ở hơn một trăm linh quỷ, hiện tượng rất đáng sợ! Cho nên chúng ta nhìn thấy họ khổ không chịu nổi, bởi vì tính tình linh quỷ không như nhau, cũng không nhất quán, bên này muốn thế này, bên kia muốn thế kia, bạn nói xem phiền phức biết bao. Chúng tôi nhìn thấy đúng như vậy, biểu hiện đó của cô ấy là khổ không nói nên lời. Bạn đi hoá giải, phần này nghe, phần kia không nghe, bạn nói xem chung sống với hơn một trăm chúng sanh như vậy khó biết bao. May là ở đây họ còn có người dẫn đầu, dường như họ có tổ chức, có người đứng đầu, nhưng có không ít, có năm, sáu người dẫn đầu. Thật sự là phải làm cho họ an ổn lại, phải khuyên bảo họ. May mà những linh quỷ này cũng hiểu được, khiến cho người này chịu tội, chính họ cũng cảm thấy là không nên, nhưng phải làm sao? Không ra được. Những linh quỷ này muốn ra khỏi họ nhưng không ra được. Vì sao không ra được? Bản thân cô ấy quá căng thẳng, cô ấy vừa căng thẳng thì khác gì việc đóng hết toàn bộ lối ra, tắc nghẽn rồi thì ra không được. Theo chúng tôi, chỉ cần cô ấy có thể thả lỏng thư giãn, họ sẽ có cơ hội đi ra, vừa căng thẳng thì lối ra lập tức bị chặn lại rồi. Cho nên phải hợp tác với họ, phải câu thông với họ, phải hoá giải với họ.

Đại đa số đều có bốn loại quan hệ với người bị dựa thân này, gọi là báo oán, đòi nợ, có những mối quan hệ này. Vậy nhất định phải niệm Phật, tụng kinh, lạy sám hối, phải tự mình lạy, đem công đức này hồi hướng cho họ, đại đa số đều có thể tiếp nhận. Nhưng bạn nhất định phải định kỳ hạn cho họ, ví dụ như trong vòng 1 tháng 30 ngày, mỗi ngày tôi tụng một bộ kinh Địa Tạng, dùng 30 bộ kinh Địa Tạng để hồi hướng cho quý vị. Đôi khi họ tiếp nhận, đến sau một tháng thì đúng thật họ đã đi rồi. Hoặc là niệm Phật hiệu, tôi mỗi ngày niệm mấy ngàn tiếng, niệm một vạn tiếng Phật hiệu, chuyên môn niệm vì họ, họ mới có thể có được lợi ích. Họ còn có yêu cầu, họ muốn tìm một nơi để tu hành, không có chỗ đi, chúng ta có thể giới thiệu cho họ, để cho họ rời đi đến chỗ tốt, họ cũng sẽ đi. Những phương pháp này là sống động, không phải chết cứng. Cho nên, nhất định phải hỏi họ, vì sao lại dựa thân, bạn phải hỏi họ, quý vị từ đâu tới? Quý vị là người thế nào? Là ở cõi nào? Quý vị đến có mục đích gì? Có yêu cầu gì? Chúng ta có thể làm họ hài lòng, vậy là được, thông thường đều có thể nói ra được.

Hỏi: Vấn đề thứ ba, niệm Phật ở niệm Phật đường, nếu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liệu có nên tiếp tục kiên trì, hay là nghỉ ngơi đầy đủ để cho tinh thần, thể lực được tốt hơn rồi mới dụng công tiếp?

Đáp: Khi xưa Lão hoà thượng Đế Nhân dạy ông thợ vá nôi, các vị đều biết, ông thợ vá nôi niệm Phật ba năm, đứng mà váng sanh, vô cùng khó được, quá thù thắng. Ông cũng là biết trước giờ đi, ông cũng là không cần thọ mạng, buông xả hết. Phương pháp Ngài dạy rất hay, vô cùng thích hợp với người tu hành thời nay, niệm mệt rồi thì nghỉ ngơi, khi nào niệm mệt rồi thì khi đó nghỉ ngơi, để cho thân tâm của bạn đều không có áp lực; nghỉ ngơi xong rồi lại tiếp tục làm, như thế không gọi là nghỉ ngơi, mà gọi là không gián đoạn. Bởi vì bạn không có tinh thần, không có thể lực nên bạn không thể không bị gián đoạn, hơn nữa còn sanh phiền não. Cho nên, phương pháp này của Lão pháp sư Đế Nhân đích thực là phương tiện thiện xảo, bất luận đối với nam nữ già trẻ, các ngành các nghề đều có lợi ích.

Ở ngay trong đời sống thường ngày, nếu công việc của chúng ta không dùng đến đầu óc mà dùng đến thể lực, thì Phật hiệu đều có thể không gián đoạn, vừa làm việc vừa niệm Phật trong tâm, đừng niệm ra tiếng, việc gì đến thì làm. Nếu phải dùng suy nghĩ, vậy thì không thể không buông xuống, nhưng khi không suy nghĩ nữa thì bạn có thể nhớ khởi lên câu Phật hiệu, thời thời khắc khắc có thể khởi được lên, đó là việc tốt. Nhất định không được miễn cưỡng, miễn cưỡng rất không tốt. Những

năm đầu trước khi tôi xuất gia, còn là cư sĩ, cùng ở am tranh với pháp sư Sám Vân. Lúc đó ở am tranh rất là khổ, đúng là am tranh thật sự, bốn bức tường xung quanh là vách đan bằng tre, trát một lớp bùn lên để che gió che mưa, phía trên mái lợp cỏ tranh, đúng tên gọi là am tranh. Trên núi không có điện, cho nên đến tối đi ngủ thì ngủ rất sớm, buổi tối chúng tôi tám giờ đã đi ngủ rồi, ngủ sớm nhất định dậy được sớm, hai giờ sáng đã thức dậy. Tôi trải qua đời sống nửa năm như vậy cùng Ngài, cảm thấy cũng rất thoải mái.

Đến thời khoá sáng thì thắp một ngọn nến nhỏ, đương nhiên không thể xem sách, gọi là ánh sáng leo lắt. Năm người ở trong am tranh, thời khoá sáng chính là lay Phật, vận động rất tốt, hai giờ sáng thức dậy lay Phật hai tiếng. Lão pháp sư Ngài cũng rất hay, người nào lay của người đó, cũng không ghi chép số lượng; có người lay được nhanh, có người lay rất chậm, cho nên Ngài không đánh khánh dẫn. Đánh khánh dẫn mọi người cùng đứng dậy như nhau, đứng lên lay xuống đồng thời thì người thể lực khoẻ cảm thấy bạn quá chậm, người thân thể yếu thì cảm thấy bạn quá nhanh, đều khiến cho người ta sanh phiền não. Ngài để mỗi người tự lay theo cách của mình, vậy thì không sanh phiền não, phương pháp này hay. Đến bình minh, khi mặt trời ló dạng, chúng tôi sẽ cùng mọi người làm thời khoá sáng, chính là Tam Quy Y. Bình thường tụng kinh, mỗi người là làm theo cách của chính mình.

Lúc đó ở trên núi thì tôi trẻ tuổi nhất, tôi 31 tuổi, có ba người xuất gia, còn có lão cư sĩ 69 tuổi, đương nhiên tôi phải chăm sóc đời sống của mọi người. Cho nên tôi ở trên núi làm nghĩa công, thổi cơm, giặt quần áo, làm thay cho họ, dọn dẹp vệ sinh môi trường đều là tôi làm, đây là tu phước, chút nền tảng phước báu là từ đó mà tu. Cho nên mới bước vào cửa Phật, học giới 5 năm, chính là vì thường trụ mà làm việc, mà tu phước. Phước tuệ song tu, phước ở trước, tuệ ở sau, bạn không có phước báu, một chút phước báu hưởng hết rồi thì làm sao? Nhất định phải tu phước báo trước. Ngủ sớm dậy sớm thật sự là rất tốt đối với dưỡng thân thể, tôi xem thấy bài viết của giáo sư Lưu ở Bắc Kinh, tôi nghĩ mọi người các bạn cũng đều xem qua, tôi có cảm xúc rất lớn. Sau khi tôi rời am tranh thì không có đời sống có quy luật như vậy nữa, không có nữa. Tôi học giáo với Thầy Lý, thường thì buổi tối làm đến một, hai giờ, có khi đến lúc trời sáng mà vẫn chưa ngủ. Nhưng thân thể rất tốt, tôi nghĩ sự huấn luyện trong sáu tháng đó vô cùng quan trọng, ngủ sớm dậy sớm.

Pháp sư Sám Vân lớn hơn tôi một giáp, chúng tôi đều là tuổi Mão, lớn hơn tôi một giáp, năm nay Ngài 92 tuổi, vẫn còn sống! Khi còn trẻ tuổi thì thân thể không

tốt, là cái bình đựng thuốc, trong phòng của Ngài, bình lớn bình nhỏ tổng cộng xếp mấy chục bình, vậy mà có thể sống nhiều tuổi đến vậy. Cho nên, tôi đã nghĩ xem là nguyên nhân gì? Ngủ sớm dậy sớm, vô cùng có đạo lý. Tám giờ tối đã đi ngủ, sáng sớm tôi nghĩ hiện tại Ngài khoảng 2 giờ đã dậy rồi, cũng có thể là ba, bốn giờ đã dậy, đây là khẳng định. Cho nên trong đạo dưỡng sinh thì ngủ nghỉ được quan trọng hơn bất cứ thứ gì, không thể lơ là. Ngủ giờ Tý, Ngọ rất quan trọng, chính là giờ Tý, 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng, là giờ quan trọng nhất. Bạn có thể đi ngủ trước 10 giờ, công việc quá nhiều thì để sáng sớm mai làm. Hiện nay tôi buổi tối đều là 10 giờ đi ngủ, rất tốt, dưỡng thành thói quen, buổi sáng tôi 4 giờ dậy. Bạn xem từ 4 giờ, đến 8 giờ sáng thì ăn sáng, là 4 tiếng đồng hồ, 4 tiếng này làm được rất nhiều việc, lại rất thanh tịnh, cũng chẳng có người làm phiền, công khoá chủ yếu đều là hoàn thành trong 4 tiếng này.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, họ hỏi: Đệ tử làm nghề giám đốc sản xuất phim, xin hỏi, phía dưới có bốn vấn đề nhỏ, thứ nhất là ảnh hưởng của nghề làm phim đối với chúng sanh, nếu đệ tử chỉ phụ trách sản xuất thì vẫn phải chịu toàn bộ trách nhiệm nhân quả đúng không?

Đáp: Đúng vậy, không sai chút nào. Những năm đầu tôi ở Đài Loan giảng kinh, thư viện của chúng tôi - Thư viện Cảnh Mỹ, là một nơi cách không xa trường báo chí, là trường chuyên cho ngành báo chí. Trong đó đã có đồng học ngành điện ảnh đến nghe kinh, tôi đã khuyên anh ấy chuyển hướng, tuyệt đối đây không phải là ngành nghề tốt. Điện ảnh là giáo hóa chúng sanh, nếu nội dung bạn diễn là sát đạo dâm vọng, bạo lực sắc tình, bạn dạy hư người ta rồi, quả báo chắc chắn là ở địa ngục A-tỳ. Tại sao lại làm loại nghề nghiệp này? Cho nên đây không phải là nghề nghiệp thiện, phải tránh xa.

Hỏi: Thứ hai, đệ tử từng tán thành việc sản xuất bộ phim Đại thoại Tây Du, vì có dính dáng đến Đường Tam Tạng, xin hỏi nhân quả như thế nào?

Đáp: Nhân quả thì bạn phải đi tìm Đường Tam Tạng. Bộ phim này phải xem bạn từ góc độ nào để quan sát, phim ảnh mang tính giải trí, nếu bạn dẫn dắt người khác nhận thức sai lầm về Phật pháp thì tội lỗi này quá nặng; nếu muốn thật sự chuyển thể truyện ký của Đại sư Huyền Trang, vậy rất tốt, đó là điều tích cực. Bạn hiểu rõ cuộc sống của Ngài, hiểu rõ Ngài đã trải qua quá trình đến Ấn Độ du học, thỉnh kinh, sau khi trở về thì phiên dịch, công hiến đối với văn hoá truyền thống Trung Quốc, đối với Phật pháp thì tuyên dương chánh pháp, đây là việc tốt, đây là

có công đức, không những không có lỗi, mà còn có công đức. Cho nên, bản thân điện ảnh không có thiện ác, chính là xem người sản xuất như bạn dẫn dắt xã hội đại chúng như thế nào, bạn đi theo hướng tích cực, hay là theo hướng tiêu cực, cái này phải gánh lấy trách nhiệm nhân quả.

Hỏi: Thứ ba, anh ấy hỏi: Con có nên đổi nghề, tránh việc tạo nghiệp nặng hơn khi có nhiều nhân tố không thể khống chế được?

Đáp: Hoàn toàn chính xác, nếu các vị cùng làm với nhau có sự cảnh giác cao như vậy, có chí đồng đạo hợp thì các vị có thể ra ngoài tổ chức một công ty, chuyên môn chuyên thể các câu chuyện nhân quả báo ứng, tôi nghĩ cái này cũng sẽ rất được hoan nghênh, đây là việc tốt. Thiện có thiện quả, ác có ác báo, những câu chuyện như vậy trên kinh Phật nói rất nhiều, trong sách xưa của Trung Quốc cũng rất nhiều, đều là nói nhân quả báo ứng. Đưa những câu chuyện này lên màn ảnh, cũng không nhất định làm phim dài tập, làm bộ ngắn, nhiều nhất là hai tập, giống như trước đây tôi xem đĩa Liêu Trai Chí Dị có người đã chuyển thể, đều là bộ ngắn, nhiều nhất là hai tập, thông thường đều là một tập. Trong Liêu Trai cũng nói nhân quả báo ứng. Cho nên, các tác phẩm văn học thời xưa của Trung Quốc, đại đa số vẫn còn có thể tuân thủ nguyên tắc chỉ đạo của Khổng phu tử. Nguyên tắc chỉ đạo của Khổng phu tử chính là ba chữ “Tư Vô Tà”, để cho bạn xem rồi thì không khởi quan niệm sai lầm, tư tưởng sai lầm. Đây chính là tác phẩm tốt, có ích đối với thể đạo nhân tâm, đây chân thật là đề xướng giáo dục nhân quả. Nếu có thể chí đồng đạo hợp thành lập một công ty, chuyên môn theo hướng này mà đi, đó là công đức vô lượng, đó là Bồ-tát trong giới điện ảnh. Ngành nghề nào cũng có thể tu hành thành Phật, ngành điện ảnh cũng không ngoại lệ, chỉ là xem cách bạn làm như thế nào thôi.

Hỏi: Thứ tư, điều cuối cùng, anh ấy hỏi: Con hi vọng sưu tập các câu chuyện nhân quả thời nay, sản xuất thành đĩa DVD. Noi gương Ngài, không giữ bản quyền, miễn phí lưu thông. Xin hỏi con có thể làm không?

Đáp: Có thể làm, đây chân thật là sự nghiệp Bồ-tát, thật sự là đại từ đại bi phổ độ chúng sanh. Ở đây nói đến bản quyền, khái niệm bản quyền không biết là do ai phát minh ra, người phát minh ra cái này chắc chắn ở trong địa ngục, vĩnh viễn không thể thoát thân. Vì sao vậy? Ngày nào đó thế gian này không còn bản quyền nữa thì họ có thể thoát ra, chỉ cần có người còn giữ bản quyền, họ sẽ không thể thoát ra. Nhưng mà trong đây có thiện, có ác, nếu là việc ác, bản quyền khống chế, không để cho cái ác lan rộng, thì đây là việc tốt; nếu là thiện mà sở hữu bản quyền, nếu

thiện không thể lưu thông thì tội quá lớn rồi! Vậy thì vô cùng nghiêm trọng. Trung Quốc từ xưa đến nay, không nghe qua chữ như “sở hữu bản quyền”. Sách xưa đều là “hoan nghênh in ấn, công đức vô lượng”, sách tốt, việc tốt thì hi vọng người người đều có thể học được. Những thứ hiện tại toàn là có bản quyền, có hạn chế vô cùng lớn đối với chúng ta.

Chúng ta ở trên thế giới này nói thật ra là nhỏ như hạt bụi, chẳng tiếng chẳng tăm. Cả đời tôi đến nay đã 80 tuổi rồi, vẫn một thân một mình, bên cạnh ngay cả người chăm sóc tôi còn chẳng có. Nhà tôi ở, các vị biết là của bà cụ Trần, tầng lầu này là do bà ấy quyên tặng. Căn nhà đó của bà, không phải là tặng cho tôi, mà cho tôi mượn để ở, quyền sở hữu là của bà, quyền sử dụng là của tôi. Bà chỉ đưa cho tôi một chìa khoá, mở cửa là được rồi, hết thấy tiền thuế, điện thoại, điện nước trong đó đều là bà trả, tôi đều không biết. Cho nên ở rất vui sướng, rất hạnh phúc, không phải bận tâm chút nào. Cái gì cũng không có.

Bạn xem tôi giảng kinh nhiều năm đến vậy, tôi thường hay nói, tôi giảng kinh không có thính chúng, dạy học không có học trò, đều ở trong phòng thu, cho nên cả đời trải qua đời sống thanh tịnh tự tại. Pháp duyên rất thù thắng, pháp duyên toàn thế giới, rất thù thắng. Có rất nhiều pháp sư rất ngưỡng mộ, hỏi tôi: “Thưa pháp sư, vì sao pháp duyên của ngài lại mạnh đến vậy?” Tôi nói rất đơn giản, không có bản quyền, mọi người tùy ý lưu thông, tùy ý đi in ấn, không có bản quyền, cho nên đã lưu thông rất rộng. Có một số tác phẩm của các pháp sư, đằng sau là “sở hữu bản quyền, in ấn truy cứu”, không có người nào dám đụng vào họ, đạo lý là ở chỗ này. Vậy bạn tự mình nghĩ xem, có bản quyền tốt, hay không có bản quyền tốt? Có bản quyền, những thứ của bạn là sản phẩm thương mại, lợi ích của bạn lập tức có được ngay, sách của bạn bán cho người ta, tiền của bạn cầm trong tay, quả báo bạn đã nhận luôn rồi, sau này sẽ không có nữa; nếu như không có bản quyền thì phước về sau vô cùng tận! Con người không biết đạo lý này, cũng chẳng phải cao sâu lắm. Cái gì cũng không cần, cái gì cũng có; cái gì cũng muốn thì ngược lại không có. Cho nên nói, đừng đem những thứ của mình ra làm sản phẩm thương mại để mua bán, đây là hết sức sai lầm.

Hiện tại vẫn có một số người to gan lớn mật, đem Đại tạng kinh của Phật Thích-ca Mâu-ni in ấn ra, rồi cũng “Sở hữu bản quyền, in ấn truy cứu”. Tội này quá nặng rồi, đây là vi phạm bản quyền, những thứ của Phật Thích-ca Mâu-ni làm ra, làm sao họ có thể ăn trộm bản in? Cho nên chúng ta không thể không biết, không có bản

quyền, miễn phí lưu thông, chân thật là vô lượng công đức. Đặc biệt là những sách khuyến thiện về nhân quả báo ứng, kinh luận, thiện thư, bao gồm cả những đĩa DVD này, phải có một công ty chuyên môn chuyển thể những đoạn phim ngắn này, lưu thông không giữ bản quyền, tôi tin là công đức vô lượng, tương lai sẽ thật sự phát tài lớn.

Tốt rồi, hôm nay đã hết giờ rồi, chúng ta giảng đến chỗ này.